

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 685/2018-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Žižkova 7803/9, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ondřej Majer, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 26 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a podľa čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazmi Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 6 Ntn 1/2017 z 11. augusta 2017 a sp. zn. 6 Ntn 6/2017 z 18. septembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Žižkova 7803/9, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ondřej Majer, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 26 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazmi Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Ntn 1/2017 z 11. augusta 2017 (ďalej aj „príkaz z 11. augusta 2017“, spolu aj „napadnuté príkazy“) a sp. zn. 6 Ntn 6/2017 z 18. septembra 2017 (ďalej len „príkaz z 18. septembra 2017“ a spolu aj „napadnuté príkazy“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je právnickou osobou založenou podľa práva Gibraltáru, ktorá je podľa jej tvrdenia oprávnená na základe platných licencií na prevádzkovanie hazardných hier prostredníctvom internetu na území Európskej únie.

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) začalo proti sťažovateľke konanie formou dozoru na diaľku z dôvodu podozrenia na prevádzkovanie hazardných hier prostredníctvom internetu bez licencie a 3. júla 2017 vydalo neadresnú výzvu č. 1153732/2017 na ukončenie poskytovania zakázanej ponuky v lehote 10 dní od odoslania výzvy. Následne 17. júla 2017 zaradilo bez akejkoľvek súčinnosti so sťažovateľkou webové sídlo <www.bwin.com> ňou prevádzkované na zoznam zakázaných webových sídiel. Dňa 10. augusta 2017 požiadalo krajský súd o vydanie príkazu na zamedzenie prístupu k webovému sídlu <www.bwin.com>.

Krajský súd príkazom z 11. augusta 2017 žiadosti finančného riaditeľstva vyhovel a zamedzil prístup k webovému sídlu <www.bwin.com>, hoci sťažovateľka ani nebola účastníčkou príslušného súdneho konania.

Dňa 4. septembra 2017 finančné riaditeľstvo požiadalo krajský súd o vydanie príkazu na zamedzenie vykonania platobnej operácie a platobnej služby v prospech presne identifikovaného účtu sťažovateľky. Krajský súd príkazom z 18. septembra 2017 žiadosti finančného riaditeľstva vyhovel, a to bez toho, aby sťažovateľka bola účastníčkou predmetného súdneho konania.

Podľa sťažovateľky sú napadnuté príkazy krajského súdu založené na skutkovom a právnom základe, ktorý zásadným spôsobom odporuje princípom právneho štátu a princípu legality.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že z dôvodu procesnej prevencie podala 17. októbra 2017 sťažnosť administratívnej povahy podľa príslušných ustanovení zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov, ktorou namietala postup finančného riaditeľstva. O administratívnej sťažnosti proti zásahom finančného riaditeľstva nebolo do času podania sťažnosti ústavnému súdu rozhodnuté. Z dôvodu plynutia procesných lehôt bola sťažovateľka nútená podať 17. októbra 2017 aj žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktoré boli spôsobené konaním finančného riaditeľstva v súvislosti so zaradením jej webového sídla na zoznam zakázaných webových sídiel a žiadosťami o vydanie príkazov na zamedzenie prístupu k webovému sídlu a zamedzenie vykonania platobnej operácie alebo platobnej služby.

Porušenie pravidiel administratívneho postupu pri vykonávaní dozoru nad poskytovaním zakázaných ponúk podľa § 15a zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hazardných hrách“) sťažovateľka odôvodňuje tým, že finančné riaditeľstvo pri výkone dozoru sťažovateľku ako účastníčku o začatí konania neupovedomilo,

nevyžiadalo si a ani inak nepreverovalo platné licencie, na základe ktorých sťažovateľka poskytuje hazardné hry, a neskúmalo ani ďalšie relevantné skutočnosti. Z uvedených dôvodov je postup finančného riaditeľstva podľa sťažovateľky nezákonný.

Finančné riaditeľstvo a následne aj krajský súd okrem nedostatočného objasnenia skutkového stavu podľa sťažovateľky tiež nesprávne aplikovali predpis nižšej právnej sily, keďže nerešpektovali pravidlá a princípy ustanovené právom Európskej únie a judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie.

V tomto kontexte sťažovateľka uvádza, že § 17 zákona o hazardných hrách, podľa ktorého o udelenie alebo vydanie platnej licencie na prevádzkovanie hazardných služieb na území Slovenskej republiky môže požiadať len právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky, predstavuje obmedzenia čl. 49 a čl. 56 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Keďže finančné riaditeľstvo a ani krajský súd pravidlá a princípy ustanovené právom Európskej únie, ktoré majú prednosť pred zákonnou úpravou, nerešpektovali, sú ich postupy a rozhodnutia podľa sťažovateľky vydané podľa zákona o hazardných hrách nezákonné a arbitrárne.

Sťažovateľka namieta, že § 17 ods. 1, § 20 ods. 1 a nasl. a § 28 ods. 1 zákona o hazardných hrách sú „jasne v rozpore s... pravidlami a princípmi stanovenými právom EÚ i judikatúrou ESD“ a v tomto kontexte navrhuje, aby ústavný súd «vyriešil nasledujúce predbežné otázky:

1) „Sú podmienky na udelenie licencie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách, na základe ktorých možno udeliť alebo vydať len pre právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky, v súlade s článkom 56 Zmluvy o fungovaní Európskej únie č. 2012/C 326/01 a princípom voľného pohybu služieb v rámci členských štátov Európskej únie?“

2) „Sú podmienky na udelenie individuálnej licencie podľa § 20 ods. 1 a nasl. zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách, na základe ktorých žiadosť o udelenie individuálnej licencie môže podať iba akciová spoločnosť alebo spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorá má zriadenú dozornú radu, v súlade s článkom 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie

č. 2012/C 326/01 a princípom slobody usadzovania v rámci členských štátov Európskej únie?

3) „Je monopol národnej lotérieovej spoločnosti na prevádzkovanie hazardných hier prostredníctvom internetu v súlade s princípom proporcionality, ktorý je jednou z podmienok vyplývajúcich z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (vid' napr. C-347/09 *Dickinger and Ömer*) na povolenie monopolu v oblasti hazardných hier, keď na prevádzkovanie hazardných hier v kasíne, prevádzkovanie hazardných hier prostredníctvom výherných prístrojov a prevádzkovanie hazardných hier prevádzkovaných prostredníctvom technických zariadení obsluhovaných priamo hráčmi alebo prevádzkovaných prostredníctvom telekomunikačných zariadení a prevádzkovanie videohier je umožnené získať individuálnu licenciu?“.»

S poukazom na § 15b ods. 8 druhú vetu zákona o hazardných hrách, zdôrazňujúc skutočnosť, že proti napadnutým príkazom krajského súdu nie je prípustný opravný prostriedok, sťažovateľka konštatuje, že zákon o hazardných hrách neobsahuje „žiadne procesné záruky ochrany práv dozorovaných subjektov“.

Na podklade uvedeného ďalej sťažovateľka akcentuje, že napadnuté príkazy krajského súdu jej neboli doručené a ani oznámené, takže sa proti nim „nemôže účinne a efektívne brániť“. Lehota na preskúmanie napadnutých príkazov krajského súdu je podľa sťažovateľky zachovaná, keďže o vydaných príkazoch sa dozvedela z internetovej stránky finančného riaditeľstva na začiatku septembra 2017.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 26 ods. 1 listiny, čl. 47 ods. 1 a 2 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutými príkazmi krajského súdu, napadnuté príkazy krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň krajskému súdu zakáže pokračovať v porušovaní citovaných práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a chartou a prikáže

obnoviť stav pred ich porušením. Sťažovateľka sa zároveň domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume, ktorú vyčíslila v priebehu konania, ako aj úhrady trov konania.

V súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd prijal dočasné opatrenie a odložil vykonateľnosť napadnutých príkazov krajského súdu, keďže bránením vo vykonávaní podnikateľskej činnosti na podklade platných licencií na území Slovenskej republiky vzniká a neustále narastá závažná hospodárska škoda.

Sťažovateľka sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 26. júla 2018 doplnila, pričom poukázala na skutočnosť, že finančné riaditeľstvo sťažnosť administratívnej povahy zo 17. októbra 2017 odložilo z dôvodu, že námietky sťažovateľky smerujú proti záverom dozoru a preto podanie nemožno považovať za sťažnosť (upovedomenie finančného riaditeľstva č. 1457547/2017 BP č. 27/2017 z 21. novembra 2017). Podanie sťažovateľky zo 17. januára 2018 smerovalo proti vybaveniu sťažnosti sťažovateľky zo 17. októbra 2017. Jej opakovaná sťažnosť bola v oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti č. 159858/2018 Sŕ. č. 2/2018/D z 26. marca 2018 vyhodnotená ako neopodstatnená z dôvodu, že v rozsahu namietaných skutočností nebolo zistené porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že 24. júna 2018 jej bolo doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 24 Sa 15/2017 z 31. mája 2018, ktorým bola odmietnutá jej žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Krajský súd v označenom uznesení vychádzal zo záveru, že finančné riaditeľstvo pri výkone dozoru nad poskytovaním zakázaných ponúk podľa § 11 a § 15b zákona o hazardných hrách nekoná ako orgán verejnej správy, pričom sťažovateľka považuje tento záver za nesprávny. Záver krajského súdu o tom, že postup finančného riaditeľstva pri vykonávaní dozoru nad poskytovaním zakázaných ponúk je súdom nepreskúmateľný, nemôže podľa názoru sťažovateľky z ústavného hľadiska obstať. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka trvá na podanej sťažnosti a žiada, aby

ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že jej vyhovie.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv.

Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (podobne aj II. ÚS 521/2015, II. ÚS 855/2015, IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V sťažnosti sťažovateľka argumentuje, že proti finančnému riaditeľstvu podala 18. októbra 2017 žalobu, ktorou sa domáhala podľa § 252 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) ochrany pred tvrdenými inými zásahmi orgánu verejnej správy, ktoré mali byť spôsobené konaním žalovaného (finančné riaditeľstvo) v súvislosti so zaradením webového sídla sťažovateľky na zoznam zakázaných webových sídiel, podaním žiadosti finančného riaditeľstva o vydanie príkazu na zamedzenie prístupu k webovým sídlam (príkaz krajského súdu z 11. augusta 2017) a podaním žiadosti finančného riaditeľstva o vydanie príkazu na zamedzenie vykonania platobnej operácie (príkaz krajského súdu z 18. septembra 2017).

Petitom žaloby podľa § 252 ods. 1 SSP sa sťažovateľka domáhala, aby krajský súd vydal vo veci samej uznesenie, ktorým

„zakazuje žalovanému pokračovať v napadnutom inom zásahu a ukladá mu povinnosť obnoviť stav pred zásahom tak, že žalovaný je povinný:

- vyradiť webové sídlo www.bwin.com zo zoznamu zakázaných webových sídiel do dvoch dní od doručenia rozhodnutia súdu,

- o vyradení upovedomiť súdy, ku ktorým žalovaný podal žiadosti o vydanie príkazu na zablokovanie webového sídla www.bwin.com a príkazu na zamedzenie vykonania platobnej operácie alebo inej platobnej služby v prospech účtu...,

- je povinný bezodkladne požiadať Krajský súd v Banskej Bystrici o zrušenie príkazu č. p. 6 Ntn/1/2017 zo dňa 11. 08. 2017 a príkazu č. p. 6 Ntn/6/2017 zo dňa 18. 09. 2017. Žalovaný vykonal neoprávnený zásah tým, že požiadal Krajský súd v Banskej Bystrici o vydanie príkazu na zamedzenie prístupu k webovému sídlu www.bwin.com, ako aj o vydanie príkazu na zamedzenie vykonania platobnej operácie alebo platobnej služby v prospech účtu... Žalovaný je povinný vziať späť návrhy č. 272610/2017 a 1309852/2017.“.

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľka ako účastník konania zvolila medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje, aby sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súde vyčerpala všetky jej dostupné a účinné právne prostriedky ochrany svojich práv.

Žalobou podľa § 252 ods. 1 SSP sa sťažovateľka domáhala na podklade obsahovo v zásade zhodnej argumentácie s tou, ktorá je súčasťou sťažnosti doručenej ústavnému súde, okrem iných, uloženia povinnosti finančnému riaditeľstvu, aby krajský súd požiadal o zrušenie napadnutých príkazov krajského súdu (podľa § 15b ods. 14 zákona o hazardných hrách, ak pominú dôvody na vydanie príkazu súdu podľa odseku 7, finančné riaditeľstvo požiada príslušný súd o jeho zrušenie).

V zmysle príslušných ustanovení Správneho súdneho poriadku teda sťažovateľka v čase podania sťažnosti využila svoje právo a podala žalobu podľa § 252 ods. 1 SSP, pričom v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci právomoc krajského súdu preskúmať

žalobu sťažovateľky a v nej obsiahnuté námietky vzhľadom na princíp subsidiarity vylučovala uplatnenie právomoci ústavného súdu.

Sťažovateľka predmet ústavno-právnej ochrany vymedzila už v petite sťažnosti doručenej ústavnému súdu 18. októbra 2017, pričom v doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 26. júla 2018 petit sťažovateľka nedoplnila. Na podklade uvedeného tak predmetom preskúmania tejto sťažnosti je aj po doplnení sťažnosti iba ústavná akceptovateľnosť a udržateľnosť napadnutých príkazov krajského súdu, a nie aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 24 Sa 15/2017 z 31. mája 2018, ktorým bola žaloba sťažovateľky podľa § 252 ods. 1 SSP odmietnutá.

Keďže sťažovateľka využila právny prostriedok nápravy a v súlade s § 252 ods. 1 SSP podala žalobu, ktorou sa okrem iných, na podklade v zásade zhodnej argumentácie s tou, ktorá je súčasťou sťažnosti doručenej ústavnému súdu, domáhala uloženia povinnosti finančnému riaditeľstvu, aby krajský súd požiadal o zrušenie napadnutých príkazov krajského súdu, zákonom ustanovená právomoc krajského súdu vylúčila, aby sa ústavný súd v konaní o sťažnosti zaoberal ústavnou udržateľnosťou napadnutých príkazov krajského súdu.

Už len pre úplnosť ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že súc viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci sťažnosti (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) sa nemôže v tomto konaní zaoberať preskúmaním ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 24 Sa 15/2017 z 31. mája 2018.

Ústavný súd zároveň v nadväznosti na uvedené považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že advokát je podľa § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé

vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých príkazov krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2018